



תת"ע 9972/08/19 - מדינת ישראל נגד עמוס שקד

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 9972-08-19 מדינת ישראל נ' עמוס שקד
תיק חיצוני: 90119605179

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	עמוס שקד

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם.

הנאשם טוען כי הגיש בקשה להישפט באמצעות עו"ד, סמך על עורך הדין שיטפל בתיק והופתע לגלות כי נשפט בהיעדר, מאחר ולא ידע על מועד הדיון. עוד טוען הנאשם כי הדו"ח שולם בשגגה על ידי מי ממשרדו על מנת לבטל עיקול שהוטל על רכשו. כן טוען הנאשם לכשלים ברישום הדו"ח ומציין כי הוא כופר לחלוטין בביצוע העבירה.

בהודעה משלימה מציין המבקש כי הוא אינו מזהה את החתימה על אישור המסירה הסרוק בתיק ואינו זוכר כי קיבל את דבר הדואר.

המאשימה מתנגדת לבקשה תוך שהיא מפנה לאישור המסירה הקיים בתיק ולעובדה שהדו"ח שולם.

דין הבקשה להידחות.

בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה למועד הדיון, בו מצוין כי דבר הדואר נמסר לידי הנמען הרשום (המוזכר אף בשמו- עמוס שקד) ועליו מתנוססת חתימת הנמען, חתימת פקיד הדואר, שמו ותאריך המסירה.

בהתייחסו לאישור המסירה הנאשם אינו סותר ואינו מכחיש במפורש את האמור בו, אלא מציין כי הוא אינו זוכר את קבלת הדואר ואינו מזהה את החתימה. לעניין האחרון אבקש להוסיף כי היעדר זהות מלאה בין החתימה על אישור המסירה לחתימה על התצהירים אינה שוללת את האפשרות שהנאשם הוא שחתם על אישור המסירה. ראשית מדובר בסריקה ולא במסמך המקורי. שנית, והעיקר, מדובר ומדובר בחתימה על מסופון באמצעות כלי אלקטרוני ולא בחתימה



בתנאים רגילים ושוני בין חתימות במצב דברים זה הוא סביר. כמו כן יש לציין כי דבר הדואר נשלח ונמסר בכתובת המדויקת אותה ציין הנאשם בבקשתו להישפט, כך שגם חזקת המסירה עומדת לחובתו.

סבורני כי היה על הנאשם לסתור את חזקת המסירה ואת אישור המסירה באופן פוזיטיבי ולא להסתפק ב-"איני זוכר" ו-"איני מזהה".

מקום בו הנאשם זומן כדין בעצמו לדיון, הוא אינו יכול לסמוך על עורך דינו שיופיע במקומו ועליו לדאוג לכך בעצמו. הדברים נכונים במיוחד שעה שבבקשה שהגיש הנאשם מצוינת כתובתו שלו ולא של משרד עורכי הדין.

בנוסף, גם אם אצא מנקודת הנחה כי הנאשם לא זומן כדין לדיון, אין בכך כדי לסייע לנאשם.

כפי שעולה מבקשת הנאשם והמסמכים שצורפו לה הנאשם שילם את הקנס שהוטל עליו במסגרת פסק הדין, עובר לתאריך 22.11.20, כפי שעולה מהודעת ביטול העיקול שמוענה ישירות אליו ונשלחה לביתו (להבדיל מכתובת משרדו). ויודגש, הודעת ביטול העיקול מציינת במפורש כי ביטול העיקול הוא בגין הודעת הקנס שבנדון. גם אם אקבל טענתו כי אדם אחר ממשרדו שילם העיקול בשגגה (טענה בכלל לא נתמכה במסמכים או ראיות), הרי שבחודש נובמבר 2020, לכל המאוחר, הוא ידע על תשלום הדו"ח.

הנאשם אינו יכול להתחבא מאחורי אותו אחר, שהרי חובתו של הנאשם כבעל הרכב, לוודא שהדוחות הרשומים על שמו, כמו כל מסמך אחר הנוגע לרכב, יגיעו לטיפולו ו"לדאוג כי דו"חות תעבורה הקשורים לרכבים שבבעלותו יגיעו לידיעתו, על מנת שיוכל לעמוד על זהות מבצע העבירה, ולצורך כך עליו להנחות את באי ביתו בהתאם" (עפ"ת 21821-01-12 **מיכאל קופרמינץ נ' מדינת ישראל** [261.12]). ור' אף רע"פ 8927/07 **אבו עסב נ' מדינת ישראל** (29.1.08), שם ציין כב' הש' ג'ובראן את הדברים הבאים:

"... במקרה דנן, לא הראה המערער בדרך שאינה משתמעת לשתי פנים כי לא היה יכול לדעת על הגשת כתב אישום, ובמקרה זה דו"ח תעבורה, ועל אחת כמה וכמה כאשר מפיו הוא אומר שקיימים בידו מספר כלי רכב שהיה צריך לדאוג לרישומם וקבלת כל דו"ח שיתקבל במעונו, אם על ידי בנו הנהג ברכב, ואם על ידי אחר המתגורר עימו..."

עת ידע הנאשם על פסק הדין (והוא נחשב כיודע בכוח במועד תשלום פסק הדין ולכל המאוחר בעת ביטול העיקול), חובה הייתה עליו להגיש את הבקשה לביטול פסק הדין תוך 30 ימים. על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו.

למעשה, גם אם נניח (מעבר לדרוש), כי הנאשם ידע לראשונה על שפיטתו בחודש ינואר 2021, עדיין לא עמד הוא במועדים הקבועים בחסד"פ ולא הגיש בקשתו במועד.



בנוסף, בחנתי אף את טענותיו של המבקש בעניין הכשלים הראייתיים, טענות שעיקרן גרסת השוטר אל מול גרסת המבקש. טענות אלה יכול והיו בעלות משקל, לו היה מתנהל הליך הוכחות ומהימנות השוטר היתה עומדת למבחן בעת עדותו, אך אין די בהם כדי להחזיר את הגלגל לאחור. לשם ביטול הרשעת המבקש דרושה מסה נכבדת של ראיות אשר מטילה צל כבד על הרשעת המבקש. יפים לעניין דבריו של כב' הש' קוטון בעפ"ת 36978-04-18 הייתם סבית (31.5.18):

"קיים קושי רב בקבלת טענות עובדתיות אשר מטרותן להתעמת עם דברים ברורים שרשם השוטר בהודעה, בעוד הטענות הן טענות כבושות שעומדות בסתירה מוחלטת לאמור בהודעה על תשלום הקנס ובדברי המערער עצמו אשר בסמוך אליהם מתנוססת חתימת ידו. צדק אפוא בית משפט קמא עת קבע שטענות המערער בתצהירו היו ראויות להישמע אילו היה מתנהל משפט, היינו הליך הוכחות. אלא שהמערער בחר שלא להגיש בקשה להישפט במועד ובחר לשלם את הקנס שהוטל עליו. רק לאחר יותר מחמישה חודשים מיום קבלת ההודעה (12.9.17) חתם על התצהיר הנלווה לבקשה שהגיש לבית משפט קמא".

הדברים נכונים במיוחד נוכח תגובתו של הנאשם, כפי שנרשמה בדו"ח: "לא שמעתי את השיחה אז הרמתי את הטלפון". בדברים אלה יש כדי הודיה בביצוע עבירה (ר' רע"פ 10020/16 ברוך בן יוסף). הנאשם לא סתר ולא הכחיש, במסגרת הבקשה דנן (או בתצהיר שצורף לה), אמרה זו.

זאת ועוד, הגשת הבקשה מספר חודשים לאחר תשלום הקנס שהוטל בגזר הדין ורק לאחר שהנאשם נדרש לבצע אמצעי תיקון, מעלה את החשד שמא הבקשה נועדה אך ורק לשחרר את הנאשם מעולו של אמצעי התיקון. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' בולוס בעפ"ת 51587-11-18 **אחמד חמדאן נ' מדינת ישראל** (3.12.18):

"כן בשל עוצמת החשד שאף טבוע בבקשה מהסוג זה שלרוב מוגשת אחרי קבלת הודעה מאת משרד הרישוי באשר לצבירת נקודות ונקיטה באמצעי תיקון (כגון פסילה מנהלית). הרוב המכריע של הבקשות המוגשת אחרי קבלת הודעה מאת משרד הרישוי בדבר הפעלת אמצעי תיקון בעקבות שיטת הניקוד, נגועות בחשד כי התכלית האמיתית העומדת ביסודן שונה מזו המוצהרת:

"דומה כי יש יסוד להנחה, שפנייתו של המבקש לבית המשפט באה רק מש"חרב הפסילה" הונפה מעל ראשו. חוששני כי בנסיבות אין בטענותיו בבקשה זו כדי להצדיק - כאמור - הליך בגלגול שלישי" (רע"פ 2754/12 פול ביסמוט נ' מדינת ישראל, פס"ו (19.4.12))."

סוף דבר, הבקשה נדחית ופסק הדין נותר על כנו.

ניתנה היום, ה' סיוון תשפ"א, 16 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

